

Így látják a házigazdák...

A paletta nem lett színeesebb Kempingkonkurrencia — „Táblás” házak

Hát ennek a nyárnak is vége lesz lassan! Ma és holnap még az ünnepi hetek jegyében fogadják a vendégeket a városi kempingek, szállodák, szolgálják ki a halászlé-kóstolókat az éttermekben, aztán lassan megkezdődik a mérlegkészítés, számvetés időszaka. Nem szeretnénk persze elébe vágni a statisztikáknak, ám úgy véltük, a számszerű kimutatások nélkül ugyan, de már most érdemes közreadnunk a szegedi vendéglátásban, idegenforgalomban érdekelt szervezetek vezetőinek véleményét, tapasztalatait. Milyennek látják az idei nyár forgalmát, hogyan birkóztak meg a hétvégék nagy turistarohamaival — erről kérdeztük a Szeged Tourist, a HungarHotels és a Szegedi Vízművek és Fürdők szakmai vezetőit.

Párkányi Gyula:

— A július vendégforgalma az ipari vásárnak köszönhetően sokkal élénkebb volt, mint tavaly. Ez nem csupán a szálláshelyek adataiból mutatható ki, hanem a legkülönbözőbb idegenforgalmi szolgáltatások közkedveltségén is. Az idén a Maharttól visszapártoltunk a vízművek kishajóihoz. Érdemes volt. Kiöregedett városnéző autóbúszunk is viszonylag zökkenő nélkül „vette a kanyarokat”, s a Szeged Tourist idegenvezetői sem panaszkodhatnak téltlenségre. Az azonban tény, hogy az idegenforgalmi kínálat palettájára új színeket nemigen tudtunk fölrakni, jobbra

a bevált szolgáltatásokat kínálhattuk. Augusztusra megcsendesült az előző hónap pezsgése, nagyjából a tavalyihoz hasonló, kiegyenlített ritmust tartottuk. Özpustaszeren holland és NSZK-beli lakóközösségi turisztacsoportoknak szerveztünk folklornapokat. A bevétel rovatot erősíti az is, hogy folyamatosan érkeznek a legyel üdülővendégek, akiket a Napfény szállóban és az újszegedi fizezővendég-szobákban helyezünk el. A Napfény üdülőközpont faházai változatlanul kedveltek voltak, nyilván elérhető áruk miatt, a sátras kempingben azonban az idén kevesebb vendéget kerestek szállást — ebben meg a rapszódikus időjárásnak lehetett szerepe.

S talán annak, hogy tavaly óta két vetélytársa is van a kempingnek, a vízművek partifürdői és a dorozsmai sátorozóhelye.

Papp Gábor:

— Az újszegedi strandon e hét derekára 120 ezer forintot bevettünk könyvelhetünk el, azaz napi 40–50 sátrat, lakókocsot fogadtunk. Magunk is meglepődünk, milyen hamar felfedezték ezt a lehetőséget a város vendégei, pedig nem is hirdettük különösebben. Sok a külfonból érkező motorcsónakos turista, aki nyilván azért dönt a partifürdő mellett, mert ott a sportolási, fürdési, étkezési alkalmat egy helyen találja meg, a sátra közvetlen közelében. Visszatérő, ismert vendégeket is ide csábít

vendégekkel volt alkalmunk erről beszélgetni... A sziklás-tó táborhely naponta 10–15 sátorozó vendéget kínál felüdülést, szeptember 30-ig lehet ott is táborozni, fürödni, csónakázni, vízbiciklizni. Összességében tehát megértjük, hogy megvalósítottuk ezt az ötletet, jó üzletnek bizonyult.

A HungarHotels szegedi „háza”, azaz szállodái több külföldi csoportot fogadtak az idén.

Balikó Béla:

— A szállodai szobák és a vendéglátó helyek forgalmában körülbelül húszszázalékos növekedést érzelünk. Az a tapasztalatunk, hogy a szabadtéri előadásnapjain — mivel ezek általában hétvégekre esnek — a megérkező vendégek száma is. A csoportosan érkezők a szobák egyenletesebb kihasználását teszik lehetővé. Érdekes, hogy amíg nincs szabadtéri, addig a hét eleje az erősebb forgalmú. A Hungariát tudjuk a leggyorsabban üzemeltetni, de például a nyugati turisták, közülük is főleg az osztrákok a Royalhoz ragaszkodnak. Talán az Alabárdos közelsége miatt, amelynek soha nem volt ekkora forgalma, mint az idén. Sikertörténet a „táblás”, a gasztronómiai újságírók visszavonásig érvényes kitüntetését az Alabárdoson kívül a Virágnak és a Hungária éttermének is.

P. K.

Délelőtti kempingcsendélet a partifürdőn

Elegendő alkatrész

Olyan nincs, hogy nincs

Bolha is van az Autósboltban! Nem azért lényeges ez, mert rovarirtó keresztek, inkább a felfedezés miatt, amely az ellátás milyenségét bizonyítja. Ezeknek a parányi alkatrészeknek csak egy lábuk van, tulajdonképpen acélrugók, amelyek a gépkocsik oldal-kárpitjait tartják. Aki gyakorlott autós, jól tudja, hogy az ilyen filléres áruk hiánya mennyi bosszúságot okoz.

A Takaréktár utcai üzlet fiatal, mindössze három hónapja nyitotta a XI-es Autójavító Vállalat. A boltvezető, Baló Tamás, ugyancsak fiatal, és minden tekintetben szakember: autós- és autóvilágosság-szerelő, közel egy évtizedig anyagbeszerző, majd ugyanennyi ideig raktárvezető volt. Milyennek ismertem meg? Agilisnek, udvariasnak, vevőpártinak.

Trabanthoz, Wartburghoz és Ladához kérhetnek — kaphatnak is! — alkatrészeket ebben az üzletben.

Ez év áprilisában részese voltam annak a tanácskozásnak, amelyet Szegeden tartottak a XI-es Autójavító Vállalatnál, ahol kereskedők, anyaggyártók és javító szakemberek jutottak olyan egyezségekre, miszerint valamennyien igyekeznek közel kerülni a vevőhöz, sietnek az alkatrészeket közelebb szállítani a felhasználóhoz.

Rendkívül meggyőzőnek tűnt ez a tanácskozás, a tények pedig igazolják: az ott elhangzottak nem lettek pusztába kiáltott szavak. A raktárkészlet 14 millió forint a központban, 2 és fél millió az üzletben. A négy fős kollektíva olyat nem ismer, hogy nincs. Ha netán mégis valami hiányzik, akkor a válasz: pár napon belül hozunk a raktárból (Bu-

dapestről és Szolnokról is). Csupán néhány kurrens árut említek, amelyek a polcokon sorjáznak. Lada lengéscsillapítók, golyóscsuklók, Trabant automata-ventilerek fogaskoszorúval, műszerfal, tárcsaféket... Hamarosan árusítanak az említett típusokhoz gyári vonóhorgot is!

Negyedéves az Autósbolt, és ez idő alatt négy és fél milliót forgalmazott. Hogy közmegegyezésre, álljon itt a vásárlók könyvének egyetlen bejegyzése: „Igen kedves és udvarias kiszolgálásban részesültem. Ez a kedvesség követendő példa lehet más üzletekben is. (Tandari János, Zombó)”

Megjegyzem: a jó hírnevet nehéz kivívni, de nehezebb megtartani. Saját példájuk kötelez — a vásárlók érdekében!

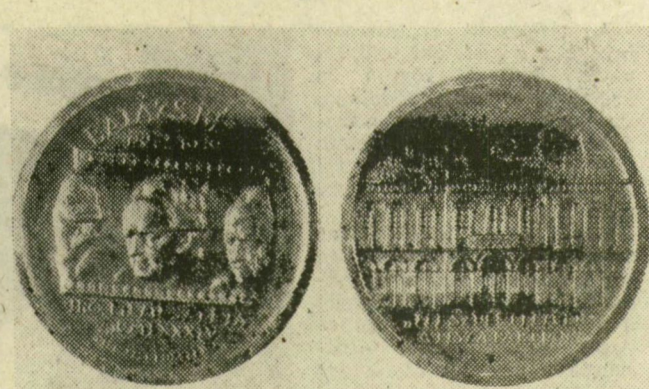
ACS S. SÁNDOR

Balázs Béla-emlékérem

A Szegedi Éremgyűjtők Szervezete az évfordulók-emléksorozataiban a Bartók Béla (1981), Kodály Zoltán (1982), Juhász Gyula (1983) zenei és irodalmi ihletésű vert érmek sorozatához kapcsolódóan Balázs Béla (1884–1949) költő, drámaíró és a filmelmélet klasszikusára emlékeztető 42,5 milliméter átmérőjű emlékérmét jelentette meg. Készítője Kalmár Márton, szobrászművész, a szegedi éremalkotó-műhely tagja.

A művész a filmesztétika kidolgozásával az országhatárokon túl is, hírnevet szerzett, eredetileg bölcsészdoktori szimbolikus formában mintázta meg. Az előlap filmszalagtöredékén a Szegeden született alkotót, majd a nehéz sorsot megélt, de művészetünkben élő embert állítja elének.

Balázs Béla verseiben, színműveiben az elmélyült lélektani ábrázolást érezzük. Az éremportré plasztikai kompozíciójában a szellemi erő sugárzó homloka, a szépen megmunkált arca fejezi ki a haladó eszmébe vetett hitét. Az éremmező felső és alsó harmadában elhelyezett ötsoros felirat római száma utal a kiadás és a centenárius évére. A két éremoldal harmónikus

egysége a művész igényességére vall.

A hátlap felirata: „Itt születtem én a Tisza partján”. Balázs szegedi irói indulását jelzi. A Tisza-parton lebontott szülőháza helyett az éremkép a Dugonics tér 2. számú „Vajda”-házat örökíti meg, ahol a tehetséges ember fiatal éveit töltötte. A romantikus stílusú épülethomlokzat alsó-felső nyílászáróinak ritmusát egy fenyőág, mint természeti motívum teszi létezővé. Mindkét oldalt 2 milliméteres peremszél övezi.

A szobrász által elkészített gipszminták bronzba öntését, 1:3,5 arányban történt redukálását, a verőterek vésését, edzését, a 3 milliméter magasságú réz „pogácsák” 160 tonnás prégépen történt verését Szabó Géza, szegedi ötvösmester végezte.

Az évforduló kapcsán 400 példányban készült vert érmék mellett 120 és 80 milliméter átmérőjű öntött bronz emlékérmék is készültek, melyeket a Juhász Gyula Művelődési Központban működő éremgyűjtők klub-szerűvé. Mindkét oldalt 2 milliméteres peremszél övezi.

BONA ENDRE DR.

Százalékláb a kirakatban

Úgy érzem magam ilyenkor, mint Pavlov kutyája. A feltételes reflex kutatásának példaálata ugyebár nyáladzani kezdett, ha az ételt meglátta, engem meg izgalomba hoz, ha feltűnik a kirakatban a nagy, fehér tábla, a ferde törtvonallal és a két kis karikával: a százalékláb. Vércukrom még inkább emelkedik, ha a százaléklábhoz kapcsolt számot is érzékelem, mint most is: 30–40. Eme pszichikai státusz változás egyébként teljesen független a pénztárcám „telt” vagy „üres” állapotától, ugyanis, ha van pénzem, azért kap el a harctéri idegesség, mit gyűlölök össze, ha meg nincs, akkor azért üt meg a guta, mit szalasztottam el.

A szegedi Centrum Áruház akcióján például éppen 3 millió forint megtakarítást érhettem volna el, ha mindent én vásárolok meg a nyári árleszállításon eladott áruból. A Komplet Ruházati Vállalatnál pedig 11 és fél milliót. Jóllehet, minden szezonvégi ruházati és cipővásár amolyan beszerzési népvándorláshoz hasonló országos felbolydulást eredményez, mégsem fordult elő soha, hogy egy szál el-fogyjon minden. A Centrum régi áron 14 milliós árú készlettel rukkolt ki, s ugyanezen az áron számítva, 9 és fél milliót forgalmat bonyolított le, (ennek a 30–40 százalékkal csökkentett értéke a 6 és fél millió), ami, ha „innen” nézem, szép: ha „amonnán” csúnyácska. Hiába mondom, hogy az én megtakarított hárommillióm mindenképpen az én hasznomat jelenti, a statisztikusok azt mondják, a Centrum tavaly volt a legkiválóbb, mert a 82-es évi 4 millió 484 ezres értékkel szemben 83-ban 7 millió 745 ezer forintot forgalmazott, azaz 173 százalékos „bizonyítványt” kapott, most viszont a tavalyit véve alapul, „léc alatt vitte a magasságot”. A 6 és fél millió forgalom alig több mint 80 százalék.

Nem így a Komplet! Az majd jövőre nézheti meg magát, amikor az idei lesz a mérce alapja — a BAZIS! A most teljesített — régi áron — 28 és fél millió (új áron 17 millió) forgalom, ugyanis 170 százaléka a ta-

valyinak. Nyolcvanötben ök „ehhez képest” lesznek. Még jó, hogy az én megtakarításom mindig az én „zsebemhez képest” van!

Ami a megtakarításokat illeti, ilyenkor kellene elkezdenünk a hálálkodást. Jaj, de jó, hogy három meg tízenhét, szóval húszmillióval kevesebbet adtunk ki, nosza, gyűjtsünk babérkoszorúra a kereskedőknek. Hogy nem koszorúznak, annak egyszerű, reális okai vannak. Ők is jól járnak, kölcsönös az érdekünk — s ők sem hálálkodnak nekünk, hogy hagyjuk őket „jól járni”. A most megspórolt milliókat nem az éhezõ kereskedőgyerekek szája elől tettük zsebre, hiszen az év közti teljes árú forgalom megteremtí a szükséges kockázati alapot, a rengeteg — a divat törvényei szerint lejjebb értékelődő szezonáru pedig nagyobb részt eltűnik a rak-tárakból, hogy átadja helyét a következő idény teljes (teljesen új) áron eladható cikkeinek.

Jó ez a nagy nyári közös játék, az ember csak azon gondolkozik el, mi lesz, ha mind több üzletben vezetnek be — a vevő megnyeréséért oly dicsérni valóan áldásos szabad versenyt hozó — jövedelemérdekeltségi rendszert, amelynél a megspórolt kockázati alapot is szét-dobhatják egymás, közt a kereskedők?

Lesz-e mindig szezonvégi perzsavásár? Most egyelőre nem kell féltünk. Legfeljebb magunkat, ha nem vigyázunk. Úgy, akárcsak én, a szíves kereskedői invitálás miatt, amikor észrevétlenül úgy felöltöztettek, tetőtől talpig, s a végén, kétségbeesetten kaptam a telefon után.

— Halló, igazgató elvtárs! Vegye tudomásul, hogy rászedtek. Szétnézni mentem be az Önök üzletébe, és most jövök rá, hogy a nagy vásárra ráment a gatyám! — Nem baj, tessék igyekezni, most érkezett prima indiai pamutalsóink...

I. ZS.

Iránytaxi — kockázat

Az idei nyáron a szabadtéri előadásai után két mikrobusz várja utasait a Dóm tér környékén. Az egyik Szőregre indul, a másik a Tárjani városi víztornyig közlekedik. A viteldíj egységesen húsz forint.

Az utasok többsége a hagyományos taxit választja inkább. Miért? Talán leginkább megszokásból. A kisbuszok útvonala, rendeltetése nem ivódott be a köztudatba. Kevesen találkoztak velük, még kevesebben ültek bennük. Persze, azért arról is sincs, hogy a kisbuszok utasok nélkül maradnak. Az előadások végétől reggel négyig hatvan-százán váltanak jegyet egy-egy buszra. Az utasok száma függ az időjárástól, még talán a darab sikerétől is. Időszakonként is hullámzó a „felkerekedők” száma.

A késői taxira-váróknak taps elhalkulása után megtelnek a mikrobuszok. Aztán szinte egyszerre indulnak haza azok is — körülbelül egy körül —, akik a színház után betértek valahova vacsorázni vagy ép-

pen egy italra. Kettő körül csendes az utca. Az éjszakai szórakozóhelyek zárórája körül megint élénkül a forgalom.

Az éjszakai utcákon taxira vadászók ma még ritkán intenek a világító tetőlámpás kisbuszok felé. Előfordulhat, hogy egy-egy éjszaka bevétele a benzin költségeit és a pilóta fizetését sem fedezi. Akkor miért futnak minden előadás utáni éjszakán a kötött útvonalakon körülbelül húszpercenként a Volán Rent a car (gépkocsikölcsönző) részlegének kocsijai? Tervezik az iránytaxi rendszeres, nemcsak szezonban kötött megindítását. A mostani járatokat egy kicsit piacutatásnak, egy kicsit a jelenlét érzékeltesének szánják.

A késői taxira-váróknak érdemes leinteni a mikrokat. Ha rendszeressé válnak ezek a „kistömegközlekedési járatok”, akkor éjjel tízenegyől hajnalig egy kicsit könnyebb — és olcsóbb! — lesz célhoz érni Szegeden.